

A magyarok meséje

Voltak egyszer a magyarok. Bingó! Volt olyan is, amikor nem voltak. Lesz olyan is, hogy nem lesznek. De ezzel most ne foglalkozzunk. Elég az hozzá,

92 Darvasi László

A HÁROM EMELETES MESEKÖNYVBŐL

hogy a magyarok sokat versenyeznek.

Ki tud többet enni, inni?

Ki tud mérgeesebb lenni?

Ki tud szomorúbb lenni?

Ki tud hangosabban bőfizni?

Ki tud az autóból hango-
sabban kiabálni?

Ki tud rosszabbul focizni?

Ki tud többet felejtani?

Ki tud kevesebbre emlékezni?

Ki tud jobban zászlót lengetni?

Ki tud jobban Himnuszt énekelni?

Ki tud jobban rózsát szagolgatni?

Ki tud a gazdagabb lenni?

Ki tud a szegényebb lenni?

Ki tud a legmagyarabb lenni?

Zalhúber Tibike kijelentette.

- Ez mind nagyon szép. Én is magyar vagyok. A legjobban mégis zalhúberti-
bikézni tudok!

A magyarok történelme, első rész

Amikor a magyarok belovagoltak a Kárpát-medencébe, az egyik nyikorgós
szekér mélyén üldögélt egy kislány, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a magyarok megkeresztelkedtek, jóllehet nem mindahányan, volt kö-
zöttük egy kislány, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a tatárok gyilkolásták a magyarokat, megmenekült a nádasban egy
kislány, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a törökök sarcolgatták a magyarokat, pad alá bújt, és nem esett baja
annak a kislánynak, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a páncélos osztrákok kaszabolták a magyarokat, bebújt a kemencébe
és megmenekült egy kislány, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a magyarok vonatra rakták és halálos táborokba küldték a többi ma-
gyarokat, megmenekült egy kislány, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a reszketi-ruszkuti kaszabolták a magyarokat, megmenekült egy kis-
lány a kényszermunkától, aki szerette a rózsavirágot.

Amikor a magyarok kaszabolták a magyarokat, akkor is megmenekült egy kislány, aki szerette a rózsavirágot.

És az a kislány ma is él.

És ma is szereti a rózsavirágot.

Szia, kislány!

- Szia, kislány, neked van az a híres, nevezetes rózsavirágod?
 - Nekem, pupák, bizony nekem!
 - Megmutatod azt a híres, nevezetes rózsát?
 - De nem rabolsz el, nem kaszabolsz le, nem nyelsz le szőröstől-bőröstől?
 - Nem, nem, hova gondolsz!
- A kislány megmutatta a rózsavirágot. Ilyen volt:

Szépséges rózsza volt! Milyen illatos volt!

- Kislány, szia, most megyek, te meg vigyázz a rózsára.
- Ezer éve vigyázok rá, csak nem gondolod, hogy most esik baja?!
- Hogyan lehet egy kislány ezer éves? - ellenkezett a Mesekönyv, és én áldottam az Istent, hogy nem Zalhúber Tibike kérdezi, mert abból a faggatózásból soha nem keveredünk ki.
- Úgy, kedves Mesekönyv, hogy rózsza van nála - válaszoltam.
- Akkor már értem - tűnődött a Mesekönyv, és folytatódott.

A magyar hajvándorlás

Egyszer Juju Koszta megkérdezte a nagypapáját, hova lett a haja. Döce Papának ugyanis nem volt haja. Vagy volt, na. Tüsis is volt a feje búbja. Döce Papa megnézte egy versenyrugós, stopperes, bőrszifjas karórán, hány óra van, aztán egy másik, jobbra-balra tiki-takkolós órán is megnézte, aztán egy harmadik, éppen berekedt kakukkos órán is megnézte a mutatók állását, és megvakarta a tüsis feje búbját.

- Nem látod, Juju Koszta, a hajam az arcomra költözött?! Volt egyszer egy jó kis népvándorlás. És volt egyszer egy igrumburgum tatárjárás, egy lófarkas törökdulás, egy reszketi-ruszkuti tivornyázás, egy komonikomiszkodás! És volt egyszer egy magyar hajvándorlás!

Az akkor volt, amikor a hajam a fejem búbjáról az arcomra vándorolt. A drágalátos nagymamád távcsővel nézte! Így:

Ó, kisunokám, Juju Koszta, ez a hajvándorlás évekig tartott. Gondolhatod, mit szólt az orrom, amikor átvándorolt rajta az összes hajamszála! De a hajam most jól érzi magát odalent, az államon!

A hajával ellentétben ugyanis Döce Papának sinüzett – párdon – sünizett az állán a szakálla. Olyan sörte-mörtés! És ott maradt reggel és este. Már nem ment sehová!

94 Elmesélem, mit szeretnek a magyarok!

Tetézni. Cicózni. Mutyizni. Gutaütésezni. Rittyenteni. Subidubizni. Bundabélázni. Frászmarikázni. Kóricálnni. Mórikálnni. Tohonyázni. Dagonyázni. Zsibbadózni. Ötölni, hatolni. Vakarózni. Malackodni. Dugót húzni. Nyenyerezni. Sarkantyúzni. Fogantyúzni. Bolondérozni. Legatyásodni. Égig nőni. Beszorulni. Picinek maradni. Turbulázni. Gurgulázni. Katonázgatni. Harákolni. Bugyborékolni. Csámcsogni. Csocsózni. Bánbáncozni. Malomkövezni. Lefogyókúrázni. Galambászni. Sikíííííítófrászozni! Herótozni. Makrancoskodni. Franckarikázni. Simisumérozni. Szittyáskodni. Kuckruckodni. Lababancozni. Reformizálni. Aszúúúúúsodni. Szuttyogtatni. Kimikommunistázni. Fasisztásozkodni. Füstölözni. Takarmányozni. Melankóliázni. Trinyanonozni. Srézavizézni. Bekikormányozni. Hóbelebancozni. Rozsdásozgatni. Túrórudizni. Uborkázni. Forradalmazni. Blikfangozni. Unatkozásozni. Krémálmódzni. Wazzegetni. Kibepotyogtatni. Kibeátkozódogtatni. Hajléktalanózni. Pícsipacsizgatni. Tarhonyázni. Dorombolni. Fülemülézni. Vakarmányozni. Mazsolázni. Nöbelgetni. Plecsnizgetni. Szimatolni. Viccgelődni. Kopaszdogtatni. Pukizgatni. Kúúúúúkoricázni. Korlátozgatni. Döbrögizni. Elbekiárukodni. Cselszövősdézni. Lacafacázni. Csücsörészve csókolózni.

És még lehetne sorolni, sorolni!

Hohó, álljon csak meg a méltóságos szent menet!

A magyarok szeretik a rózsavirágot is!

Mert akármennyit tetéznek, cicóznak, mutyiznak, gutaütéseznek, frászkarikáznak, bundabéláznak, kóricálnak, mórikálnak, subidubiznak, dagonyáznak, ötölnek és hatolnak, vakaróznak a magyarok, mindig akad közöttük egy kislány, aki szereti a tubarózsát! Is.

- Mesélni nem szeretnek a magyarok? - kérdezte a Mesekönyv.

- Persze, Mesekönyv, mesélni is szeretnek a magyarok!

A magyarok történelme, második rész

Amikor a magyarok kalandoztak, házakat és pajtákat lobbantottak lángra, falvakat dúltak, városokat fosztogattak, és gyilkolástak Európában, találkoztak egy kicsit dagi, de szeplős német kislánnyal, aki szerette a rózsavirágot.

Na, és nem is merték bántani.

Amikor a magyarok hadakoztak a szlovákokkal, találkoztak egy fodros szoknyás szlovák kislánnyal, aki szerette a rózsavirágot. Nem is bántották. Tovább lovagoltak, gyí, Pací, gyí, Ráró, hő, hó, nem erre, amarra!

Amikor a magyarok hadakoztak a románokkal, találkoztak egy román kislánnyal, aki kék házikóban lakott, a házikó tetejéből kémény füstölgött, a füst is kék volt, ennek a kislánynak is volt rózsavirága. A kardos magyarok nem is bántották.

Amikor a magyarok hadakoztak a szerbekkel, élt egy szerb kislány a Duna partján, aki szerette a rózsavirágot. Nem is bántotta senki, egyetlen hős magyar se mondta neki, hogy hé, hó, Marjica, ide a rózsával, különben bamogír és dungabír!

Ez eddig rendben is van.

De akkor mi a baj?! A baj az, hogy akár a magyar hadakozik, akár a román katona kardozik, akár szerb hadfi viaskodik, akár a szlovák huszár lövöldözik, gyakorta elfeledkeznek a rózsáról.

És mi a nem baj? Hát az, hogy egy rózsaszál itt is és ott is, illetve amott is, megmaradhat!

A magyarok Istene

Abban minden magyar 1-etért, hogy a magyarok istene szigorúbb, mint Einstein Géza, a fizika tanár, aki egyszer mérgében bekapta a kísérleti vasgolyót, és le is nyelte. Másnap hozta vissza.

A magyarok sokat könyörögnek az Istenükhöz. Kérnek tőle pénzt, hitelt, ingyen belépőt, fizetésemelést, üdülési csekket, labdarúgó győzelmet, kevesebb náspángolást, nagyobb országot. Főleg arra igyekeznek rávenni, hogy a másik pupák magyart ütögesse és sanyargassa, ne pedig őt. A magyarok Istene zavarban van a kívánságtól. Évszázadok óta így megy.

De az nem lehet, hogy az egyik magyarnak ad tockost, a másikat meg tejben, vajban, tejszínhabban fűrosztgeti. Sajnos a magyarok Istene nem tudja megkülönböztetni a megverendő magyart attól, akit nem kell verni. Ennek is kunyorodik bajusza, annak is keféskedik a szakálla. Az is visel kalapot, ennek is libeg a fejkendője! Ennek is piszemisze, annak is krumplibumbi az orra.

Sokan arra is kíváncsiak, hogyan fest a magyarok Istene. Hogyan néz ki. Talán sok vonalka, vagy egy karika. Úgy néz ki, mintha kidurrant volna egy teherautó kereke. Egy föltűzött sárga csillag. Mint a megmenekülő rózsavirág! Mint két hős vecsési káposzta! Mindegy, hogy néz ki. Az a lényeg, hogy a magyaroké.

A magyarok állatai

A magyaroknak mindig voltak sárkányai, de még egyfejű sárkánya is volt, ő a Süsü. Voltak a magyaroknak dereshátú paripái, s a kerti málnabokor mellett ott nyihogott Ló Szerafin is. Ne feledjük Vackor Macit, Vukot, a Kockás fülű Nyulat, Mirr-Murrt! Hakapeszi Makit! Misi Mókust! A régi Tévé Macit!

A magyaroknak voltak elegáns csodaszarvasai, tockos mangalicái, racka juhjai, szürke marhái, kormoránjai, bölényei és aranyhörcsögei. Na, és voltak pontyaik és veresszárnyú keszegeik.

Volt fogasuk a Balatonban.

De az nem ruhafogas volt.

A magyaroknak voltak bolhái, poloskái, tetvei, bodobácsai, hétpettyes katicái, királygyilkos vaddisznói, kutyái, macskái, búbos bankái, gólyái, kanáriai, és természetesen volt a magyaroknak 1 Gombóc Artúrja, illetve itt van még a hebrencs Mazsola és a málé Tádé, róluk sem szabad elfeledkezni.

Volt a magyaroknak egy különleges madara is, ő volt a Gurulmadár. Különleges madár volt ez, lehetett gurigatni.

Már a Honfoglaláskor maguk előtt gurigatták a magyarok!

Hó, hó, gurul!

Hó, hó, gurul!

A betyárját, veselkedj neki, Géza!

Toljad te is, Béla!

Ne lustálgodj, Elemér!

Nyomjad már, a rézfánfűlyülőjét, szentem, galambom, a betyárját, Pista bátyám!

Hó, hó, gurul!

Hó, hó, gurul!

Nem borul, nem gurul!

Hogy a görcs álljon bele, nem moccan, cövek! Cövek!

Ajajaj, kirelejszum, de nagyon pogány!

- Árpád vezér! Árpád vezér! - kiáltoztak rémülten magyarok -, mert a Gurulmadaruk, a jó hétszázát, beszorult a Vereckei szorosba!

- Nem tudunk továbbmenni, nem tudunk honfoglalni, nem tudunk kalandozni! Hú, nem tudjuk Európát végigrabolgatni! – kiáltoztak a magyarok kétségbeesetten.

Addig lökdösték, addig csiklandozták, mígnem a Gurulmadár hatalmas sóhajtással átpréselte magát a keskeny Vereckei szoroson, és büszkén begurult a Kárpát-medencébe!

Hurrá! Hurrá!

Gurulmadár! Gurulmadár!

Akkor a magyarok, Géza, Sári, Pista, Mari, Zsuzsi, Béla, Elemér, Pista bátyám, Áron és a többiek, addig gurigatták hegyről le és hegyre fel, amíg az bele nem hengeredett egy háborúba. Sajnos. A magyarok sok vesződés árán kigurigatták a háborúból, megmenekítették. A Gurulmadár belgurult egy unatkozásos békébe. A béke tele volt karosszékekkel, puha ágyakkal, 97 virágos házakkal, kolbászokkal és oldalasokkal megtömött kamrákkal, volt wifi is. Bocsánat. Akkor wifi még nem volt, csak templomi füstölő meg sámános füstölő. A magyarok innen is elgurigatták, és a Gurulmadár megint belekerült egy háborúba. Sajnos. Végül onnan is sikerült kigurigatni. A magyarok azóta is ide és oda gurigatják a Gurulmadarukat. Békéből a háborúba, háborúból a békébe. Tegnap előtt, kiskedden, éppen oda-gurigatták, ahol a rózsaágyásnak kellene lennie. Sajnos.

A háború

A háborúban mit csinálnak az emberek?

A háborúban harcolnak, megsebesülnek, keveset esznek, amikor lehet, túl sokat esznek, menekülnek, rabolnak és fosztogatnak, visszatérnek az otthonukba, a hideg ég alatt alszanak, gyászolnak, sírnak, félnek, fáznak, és többnyire meghalnak.

És aki nem hal meg a háborúban? Sajnos a háborúban az is meghal kicsit, aki nem halt meg. Mintha meghalna benne a kedv, a derű, a nevetés, az érzés. A háború ilyen durvaság. A háború halálos, pupákok!

A Magyar Történelem szomorúsága

Úgy találtam rá a Magyar Történelemre, hogy potyogtak a könnyei, bömbölt szegény. Így:

Loholva értem a padhoz. A Magyar Történelem ugyan tud búslakodni, panaszkodni, mohácsolni, de ez most komolyanak tűnt.

- Mi baj? Mi baj? - öleltem magamhoz.

- Nézz rám! - bömbölte, tényleg szomorú látványt nyújtott. Össze-vissza volt vagdalva, nyirkálva. A lábát megkurtították. Az oldalát jól megnyesték.

A gömbölyded pocakját visszanyomták. A hátából is lefaragtak.

- És ez még nem is elég! - bömbölte a Magyar Történelem

- Mert még mi történt?!

- Idetáncikált hozzám egy kislány, jaj nekem!

- Volt nála rózsza? - kérdeztem reménykedve.

- Nem volt nála rózsza!

- Viola, zsálya, katángkóró?

- Viola, zsálya, katángkóró sem volt nála!
- Jaj, Magyar Történelem, mondd hát, mi a baj!
- Megalázott az a csúfondáros kislány - hüppögött a Magyar Történelem.
 - Miféléket csúfolódott?

98 - Trinyanon, Trinyanon!, ezt rikoltozta, ezt rikácsolta az a szörnyű kislány - szipáskolt a Magyar Történelem, és bizony nemigen lehetett megvigasztalni.

A színekről szóló mese

Volt egyszer egy kék ház. A kék házban élt a piros arcú ember. A cicája rózsaszínű nyelvével lefetyelte a fehér tejecskét. Ha a piros arcú ember elment sétálni, barna cipőt húzott. Ha hideg volt, magára öltötte az okker színű kabátkáját. Egyszer fekete szakálla nőtt, göndörödött is. Elment az orvoshoz, aki megvizsgálta. A piros arcú, fekete szakállú embernek vörös volt a torka. Sötétbarna gyógyszer kellett innia. Jaj, de keserű volt. Amikor meggyógyult, vett egy pár karmazsin színű zoknit. Büszke volt, a házban egyedül neki volt ilyen színű zoknija. Tavasz lett, és nézte, hogyan lesznek a kertben a rügyecskéből nagy zöld levelek. Az egyik bokor alatt valami szürke mocorgott. Hopp egy elcsatangolt nyuszi! Talán a szomszédból szökhett el. Ő hazavitte a szürke nyuszit.

Este a piros arcú ember bámulta az éjszakai ég sötétjében halványkodó csillagokat. Álmodozott, mesélgetett.

Egy napon aztán ő is kapott egy csillagot. A csillag sárga volt, a mellére kellett tűzni, a kabátjára. Majd nem sokára a piros arcú, fekete szakállas, barna cipős ember, akinek sárga csillag volt a kabátjára tűzve elment, és soha nem jött vissza.

Nem tudom, milyen színű, ha valakit elvisznek, és többé nem jöhet haza. Pedig ennek a dolognak is van színe! Ahogyan van az égnek, a földnek, az éjszakának, a pozsgás pirkadatnak. Elvitték, a piros arcú embert, és talán ő volt a nagypapa vagy az apuka. Vagy a sepregetős szomszéd néni, mondjuk, akkor a szakáll kimarad. Mindenesetre nem jött vissza.

Jaj, jaj, nem jött vissza semmiféle szín.

A Don-kanyar kiegyenesítése

Hol volt, hol nem volt, Zalhúber Tibike egyszer megkérdezte a Tanító nénit, nem lehetne-e kiegyenesíteni a Don-kanyart.

- Nem lehet - jelentette ki a Tanító néni.
- Miért nem? - kérdezte Zalhúber Tibike.
- Ott nagyon sok apuka, nagypapa és dédpapa halt meg.

- Miért haltak meg? - kérdezte Zalhúber Tibike.
- Mert háború volt - mondta Tanító néni.
- Azért ment az a nagyon sok apuka, nagypapa és dédpapa a Don-kanyarba, mert annyira háborúzni akart?
- Nem azért ment, mert háborúzni akart, hanem mert háború volt - 99 sóhajtotta a tanító néni.
- Vagyis, Tanító néni, a háborúban nem akar mindenki háborúzni, és mégis háború lesz - állapította meg Zalhúber Tibike.
- Úgy szokott lenni, Tibike, hogy először sokan akarnak háborúzni. Aztán amikor már háborúznak, elmegy tőle a kedvük. A háború kegyetlen dolog. A háború addig tűnik szépnek, amíg bele nem masírozunk.
- A Don-kanyarba is azért masíroztak az apukák, a nagypapák, és a dédpapák, mert háború volt, de aztán már nem tudtak hazajönni, mert meghaltak?
- Hát igen, így történt, Zalhúber Tibike - mondta a Tanító néni.
- Ezért nem lehet kiegyenesíteni a Don-kanyart? - hümmögött Zalhúber Tibike.
- Így valahogy - bólogatott a Tanító néni.
- De azért - tűnődött Zalhúber Tibike - egy apuka csak hazajött abból a girbe-görbe, dermesztően hideg Don-kanyarból, és hozott rózsát.
- Ahogy mondod, Tibike - szólt a tanító néni, és fölcsillant a szeme, mert a nagypapájára gondolt.

Az iskolai ünnepség és a Himnusz

Az iskolai ünnepségen Zalhúber Tibike odaugrándozott a Tanító nénihez.

- Fogjuk énekelni a Himnuszt? - kérdezte
 - Igen, Tibike énekeljük.
 - De a mi Himnuszunk elég szomorú, nem?
- A Tanító néni bólogatott.
- Hát igen, Tibike, a magyaroknak eléggé bánatos a Himnusza.
- A kisfiú szeme mégis csillogott.
- Tetszik tudni, eléggé megvisel ez a görög hajós kapitányos dolog. Ma valahogy mégis vidám vagyok. Virágos a kedvem. Tessék mondani, énekelhetem vidáman a mi szomorú Himnuszunkat?
- A Tanító néni megkönnyebbülten bólintott.
- Persze, Tibor. Énekelj vidáman a mi szomorú Himnuszunkat, ha úgy tartja a kedved.



IRODALOM MŰVÉSZETI TÁRSADALOM

Folyóiratunk

a NEMZETI ERŐFORRÁS MINISZTERIUM
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAMJÁNAK
anyagi támogatásával jelenik meg.

Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HÍRKER RT.
és alternatív terjesztők

Főszerkesztő

JÁSZ ATTILA

Szerkesztők

NÁDOR TIBOR

SZÉNÁSI ZOLTÁN

Online szerkesztő

MIKLÓSVÖLGYI ZSOLT

Lapterv és műszaki szerkesztés

SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Tiszteletbeli munkatársak

CSOKITS JÁNOS

MONOSTORI IMRE

MUZNAY ÁKOS

VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁRÓM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvan kilencben

Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2890 Tata, Székely B. u. 2/A Telefon: 20/3353 626. Levélcím: Tatabánya, Pf. 136

E-mail: info@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága. 1008 Budapest, Orczy tér 1.

Előfizethető valamennyi postán, kézbesítőknél és az Új Forrás Kiadónál.

E-mailek: hirlapelofizetes@posta.hu; faxon: 06-1/303-3440. További információ: 06/80/444-444.

Előfizetési díj egy évre 5000 Ft. INDEX: 25959, HU ISSN:0133-5332.

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.

Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.



NEMZETI ERŐFORRÁS
MINISZTERIUM



Nemzeti
Kulturális
Alap